

вѣли глави: турски заптии! Не оставятъ българина да си оре нивата! . . .

Прелѣла най-после чашата и въ душата на кроткия Борисъ Русиновъ: натирилъ той чифта си, забилъ оралото край нивата и седналъ предъ кръчма срещу участъка. Мѣтналъ кракъ върху кракъ и загледалъ свирепо стражаритѣ. Нека биятъ и него, нека го пребиятъ!

Струпали се при възбуялия младъ човѣкъ хората отъ магазинитѣ: мжчатъ се да го вразумятъ (Русинови въ Върбовчецъ сж едни отъ най-заможнитѣ). Но „тапата се била отпушила“ въ душата на бедния дружбащъ:

— Вино ми дайте! — кръсналъ той. — И да остане при менъ само, който ще пие.

Стоятъ хората прави предъ масата на Бориса Русиновъ — закриватъ я отъ участъка, — а той надига шише следъ шише вино, все по се напива и на край изревава:

— М... на правителството! Долу-у!

И стражаритѣ се втурватъ, разбира се. Насъбралиятъ се хора, обаче, се опрѣли: не имъ даватъ пияния. А тоя реве:

— Оставете ги — и! Нека ме биятъ, нека ме убиятъ. Ей, кучета, еднажъ се мре! М... на професоритѣ! М... на генералитѣ! Долу-у!

... Положението е спасилъ голѣмиятъ човѣкъ на Фалковецъ Никола Шарковъ. Той е отъ Боровица (старинно село между Фалковецъ и Бѣлоградчикъ). Снаженъ и твърде красивъ мжжъ. Съ сръдно образование, бивалъ е въ Америка, върналъ се е отъ тамъ съ долари и се е развъртѣлъ въ своя край: по-